

tør jeg vel nok have Lov til at sige, at de i ganske særlig Grad omfatter de Landbrug, der skal yde Kornet. Derfor mener jeg, at det ikke er mere end ret og rimeligt, at man tager Hensyn til, hvad de mener, som yder den store Part af Kornet og er villige til det, idet de blot vil have en Form for Ydelsen, som ikke ødelægger deres hidtidige Driftsmaade. Det er det hele. Det ærede Medlem har ikke Lov til at paastaa, at det baade hos Landboforeningerne og hos mig skulde skorte paa Villie til i Handling at komme de andre nordiske Lande til Hjælp. Men det er min Tro, at der opnaas langt mere, naar man paakalder den frivillige Offervillighed hos dem, som har Raad til og er i Stand til at yde. Det tror jeg, man naar mere ved, end ved at ville gennemtvinge ved Lov en Ydelse, der falder ulige, uretfærdigt og haardt, og som vækker Uvillie helt igennem hos Landbruget. I Modsætning til det ærede Medlem, der troede paa en Revision af Jordværdien, er jeg enig med de allerfleste andre Talere, som har erklæret, at de ikke har nogen Tro paa, at denne er praktisk gennemførlig. Det, at man efter det foreliggende Lovforslag saa hurtigt ved, hvad enhver skal levere, er heller ikke rigtigt, thi det ved man ikke, før denne Omvurdering skal foretages, og Fradragene er sket, og Fradragene vil blive meget forskellige fra de Fradrag, som skete i Fjor for visse Arealer, fordi man, saaledes som Lovforslaget nu er bygget, vil tage ganske andre Hensyn i saa Henseende, end man tog ved Ligningen efter den foregaaende Lov.

Wenzel Neergaard: Jeg fremsatte i Gaar den Tanke, at man maaske kunde kombinere de i de to Forslag foreslaaede Ligningsgrundlag paa en nærmere bestemt Maade, saaledes at man anvendte Jordværdien indenfor selve Kommunens Grænse. I Anledning af denne Tanke udtalte den højtærede Minister, at det var et Spørgsmaal, man kunde tage op til Overvejelse. Men den højtærede Minister var ikke rigtig sikker paa, om Forslaget muligvis indeholdt Fejlene fra begge de foreliggende Forslag eller de gode Sider hos dem. Jeg vil i den Anledning gøre et Par Bemærkninger, navnlig af Hensyn til det Udvalg, som nu bliver nedsat om Sagen, fordi jeg virkelig mener, at der i denne Tanke ligger noget af det gode i begge Forslag. Det, som efter min Mening er Fejlen ved Anvendelsen af Jordværdien, er den Uensartethed, som er til Stede i de forskellige Egne, ikke den Uensartethed, som er til Stede indenfor det nær-

mere begrænsede Omraade, som Kommunen er. Jeg nærer en meget stærk Tvivl om, at den af Ministeren foreslaaede Kommission, der skulde rette paa den Uensartethed, der findes i Ansættelsen af Jordværdi f. Eks. paa Lolland og i Hjørring Amt, vilde kunne faa den rettet i rette Tid. Derimod mener jeg, at indenfor Kommunerne, hvor man maa gaa ud fra, at der er nogenlunde Ensartethed, selv om der er begaaet Fejl ved Ansættelsen, vil de begaaede Fejl ikke faa nogen Betydning, naar det Kvantum Korn, som den paagældende Kommune skal udrede, i Forvejen er paalignet denne. En af de Anker, man kan fremsætte mod Landboforeningernes Forslag, og en Anke, som efter min Mening kan fremsættes med Rette, er denne, at det ikke opfordrer til Dykning af Korn. Det er klart, at naar det Kvantum Korn, hver enkelt Ejendom skal levere, skal bestemmes i Forhold til det besaaede Areal, maa det friste til at besaa Arealer med andre Afgrøder end Sæd, Afgrøder, som man ikke skal levere til Staten, men kan anvende til Kreaturfoder. Deri ligger en Fare, som ogsaa har været omtalt, den Gang Landboforeningernes Forslag blev til, og som man vistnok erkender. Derfor tror jeg, at den af mig udtalte Tanke, der for Resten har været drøftet indenfor det staaende Landbrugsudvalg, og med Hensyn til hvilken det paa et vist Tidspunkt saa ud til, at man kunde enes, indeholder ikke det daarlige i begge Forslag, men — og det vil jeg gerne overbevise den højtærede Minister og Udvalget om — noget af det gode i de to Forslag.

Med det samme jeg har Ordet, vil jeg spørge det ærede Medlem fra Lejre (N. Frederiksen), om det dog ikke var en Fejltagelse, naar han for udtalte, at 1 Mill. Tdr. Sæd betød kun Vedligeholdelsesfoder til vore Besætninger i 12 Dage. Thi hvis det er rigtigt, ser det sørgeligt ud for Besætningerne. Det foreliggende Forslag kræver $8\frac{1}{2}$ Mill. Tdr. Sæd. Til Hestene vil der medgaa 6 Mill., til Saasæd 2 Mill. Det bliver ialt 16 Mill. Tdr. Sæd. Hvis vi regner med en normal Avl, en Avl af 21 Mill. Tdr., vil det sige, at der bliver 5 Mill. tilbage til Kreaturhold og Svinehold. Jeg ser endda ganske bort fra Svineholdet; der bliver altsaa 5 Mill. Tdr. tilbage til Kreaturhold. Og naar 1 Mill. Tdr. kun er Vedligeholdelsesfoder, ikke en Gang Produktionsfoder, til 12 Dage, da vil 5 Mill. Tdr. kun være Vedligeholdelsesfoder til vore Køer i 60 Dage, og da en Vinter som bekendt er 200 Dage, vil det